

LBRIS

We know
books

Holly Bourne

Ce-ar trebui
să facă
o fată?

Al treilea volum al seriei
Clubul Fetelor Bătrâne

unu

Nici măcar nu purtam fustă scurtă.

Gând stupid. Gând complet stupid. Dar, mai apoi, în timp ce fierbeam în suc propriu și plângeam cu lacrimi mari și fierbinți de furie, m-am tot gândit...

... nici măcar nu purtam fustă scurtă.

Dacă chiar vreți să știți cu ce eram îmbrăcată, ca să vă asigurați că am fost victima perfectă pentru tot ce s-a întâmplat, să știți că purtam doar o pereche normală de blugi. Și puloverul meu cu dantelă. DAR STAȚI LINIȘTIȚI – toată dantela aia erotică era COMPLET ASCUNSĂ sub PALTONUL de lână. Așa că, exceptând cazul în care bărbații perversi care conduc duble au vedere cu raze X – și slavă Domnului că nu au –, nu purtam nimic, *nimic* care să justifice ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Adică asta...

Plecasem târziu spre școală, după o clasică ceartă cu părinții în legătură cu Viitorul Meu. Era ceva la ordinea zilei. Sunt obsedați de Viitorul Meu, însă cearta asta fusese destul de urâtă. Din motive pe care nici măcar eu nu le cunosc, s-a terminat cu mine urlând: „Meditați la ASTA!” și apucându-mă de șliț. Apoi le trântisem ușa în fețele lor împietrite și o pornisem în jos pe stradă. Aproape plângând.

Era rece și senin. O zi frumoasă de octombrie, dar una în care soarele auriu nu schimbă cu nimic temperatura. Aproape alergam, pe de o parte ca să nu întârzii și pe de alta ca să mă încălzesc.

Am văzut duba imediat ce am dat colțul.

Doi tipi, care păreau culeși de pe șantier și care stăteau pe scaunele din față, m-au observat imediat. Se holbau la mine prin parbriz. Mi s-a pus instantaneu un nod în stomac din cauza felului în care mă măsurau din priviri.

Nodul ăla dat de intuiția feminină.

Nodul ăla de tipul *o-să-ai-probleme*.

Nu – dă-o naibii. Nu e intuiție feminină. Nu sunt clarvăzătoare – doar că am multă experiență cu hărțuirea sexuală, cam ca orice altă fată de pe fața pământului care îndrăznește să meargă pe jos prin oraș.

Duba era parcată pe pe aceeași parte a străzii liniștite, rezidențiale, care mergeam eu. Singura parte cu trotuar. M-am oprit o secundă ca să-mi cântăresc opțiunile. Am simțit pericolul, dar trebuia să trec pe lângă dubă. Deși felul în care se uitau la mine deja mă scârbea. De parcă ar fi trebuit să-mi fie rușine...

Poate mă înșel în privința lor, m-am gândit. Unul dintre ei era de-o seamă cu tata. Poate doar se uitau nevinovat prin parbriz. Poate că nu avea să fie niciun pericol. Și fiindcă eram epuizată și singură și deja supărată și *toate-celelalte-lucruri-pe-care-deja-vi-le-am-spus*, n-am trecut pe lângă ei la fel de încrezătoare cum sunt de obicei.

Mi-am ferit instinctiv privirea, prefăcându-mă că nu-i văd cum se holbează, mi-am tras haina și mai strâns peste pieptul complet acoperit și am grăbit pasul spre ei.

Mă apropiam de dubă. Încă simțeam că se uită la mine.

Dar eram aproape acolo. Și când zic „aproape acolo”, vreau să spun că aproape trecusem de ei... și... avea să fie bine... eu aveam să fiu bine... și oricum eram în plină zi, și puteam oricând să țip, dar nu aveam de ce să țip, pentru că avea să fie totul bine, și era doar în capul meu că muncitorii ăia erau mai răi decât păreau și... și... și...

... și apoi s-a deschis ușa dubei.

Am înghețat. Portiera deschisă bloca acum trotuarul. Bărbatul mai tânăr se dădea jos încet și m-am uitat brusc la el, speriată. De ce deschiseseră portiera? Am auzit ceva trântindu-se și am tresărit. Era cealaltă portieră a dubei. Și celălalt tip coborâse. Am întors capul spre el și l-am văzut ocolind capota, încolțindu-mă. Era chel, bătrân și roșu la față, de parcă ar fi ținut-o ani de zile tot într-o beție.

Aveam un bărbat în față și unul în spate. Eram prinsă între ei. Nu aveam loc să trec pe lângă niciunul.

Bărbatul care stătea în fața mea a vorbit primul.

— Ce sexy ești cu rujul ăla roșu, mi-a zis pe un ton atât de libidinos, încât m-am cutremurat și m-am dat înapoi.

A, da. Am uitat să vă spun. Eram dată cu ruj roșu. ACUM E VINA MEA?

S-a aplecat, chiar în fața mea, forțându-mă să-l privesc. Era mai tânăr decât celălalt – avea tulleie în loc de barbă.

Bărbatul chel din spatele meu i s-a alăturat.

— Te-ai dat cu el special pentru noi, așa-i, pisi? Ne place. Chiar ne place.

Inima îmi bătea atât de tare, încât credeam că o să explodeze. Deja respiram întretăiat. În grădina de peste drum era un bărbat care curăța o plantă. M-am uitat disperată la el, rugându-l din priviri să mă ajute. Dar părea să se prefacă cu tot dinadinsul că nu observă nimic.

— Ce s-a întâmplat, pisi? De ce nu vorbești cu noi?

— Eu... mă bălbăiam. Eu...

— Ești timidă? Fetele timide nu poartă ruj din asta.

Bărbatul mai tânăr a făcut încă un pas în față. Nu mai aveam niciun pic de spațiu. Respirația îi mirosea a ceva dulce, ca și cum ar fi băut Red Bull. M-am uitat cu disperare în jur, măsurând spațiul de lângă el și calculând dacă aș fi încăput pe-acolo.

Aveam o șansă. Am profitat de ea.

Am trecut pe lângă el, împingându-i brațele în sus în timp ce am rupt-o la fugă cât de repede am putut. Picioarele îmi tropăiau pe asfalt, inima îmi bătea în neștire. Aveau oare să mă urmărească? Era totuși în toiul zilei.

— MIRONOSIȚO, a urlat unul dintre ei după mine.

Insultele mă loveau în spate. Am alergat fără oprire, convinsă că o să mă urmărească. Convinsă că nu se terminase încă.

— HAI, pisi, ERA DOAR UN COMPLIMENT.

— CĂȚEA OBRAZNICĂ.

Mă dureau plămâni de la aerul rece care îmi sfâșia gâtul. Stomacul meu voia să se golească. Tremuram atât de tare, încât abia mai puteam alerga în linie dreaptă.

Nu le auzeam pașii în urma mea. Când am ajuns la capătul străzii, am îndrăznit să arunc o privire înapoi.

Cei doi bărbați stăteau rezemați de dubă. Râdeau. Stăteau aplecați și se țineau de genunchi de genunchi, chicotind ca niște copii.

Și, în timp ce mă străduiam să-mi țin în frâu lacrimile care se adunaseră și mi se blocaseră în gât, m-am gândit:

Dar nici măcar nu purtam fustă scurtă.

doi

Ziua asta devenea din ce în ce mai proastă.

Am ajuns la școală exact la țanc și m-am chinuit să rezist la orele de politică și economie – nu mă puteam concentra. Îmi tremura pixul în mână în timp ce luam niște notițe care n-aveau niciun sens. Mi se tot derula scena în minte. Felul în care se uitaseră la mine. Felul în care mă simțisem când îmi blocaseră calea.

Mă simțeam copleșită de o mulțime de emoții, în timp ce profesorul își ținea discursul despre neajunsurile sistemului de votare uninominal din țara noastră.

Rușine – de parcă ar fi fost vina mea. Pentru că eram dată cu rujul ăla idiot, doar pentru că se potrivea cu geanta și pentru că, până în dimineața aceea, mă făcuse mereu să mă simt bine.

Jenă – fiindcă i-am lăsat să mă afecteze într-atât. Totuși, mă simțeam de parcă muncitorii ar fi rupt hainele de pe mine și m-ar fi expus în fața întregului cartier.

Frică – de faptul că ar fi putut fi tot acolo când mă întorc acasă...

Și o furie pură și incandescentă. Față de ei – ce i-a făcut să creadă că se pot purta așa cu mine? De ce nu mă ajutase bărbatul ăla...? Dar și față de mine... Lottie, de ce naiba n-ai urlat la ei? Chiar atât ești de bleagă?

Când s-a terminat ora, m-am dus glonț la cantina școlii, să mă întâlnesc cu cei din grupul de studiu de la filosofie. Câțiva ne-am așezat la coadă ca să ne luăm cartofi prăjiți, ca de obicei. Mă oprisem din tremurat, dar încă simțeam toate emoțiile alea.

— Hei, Lottie.

Jane a venit lângă mine la coadă, cu un milkshake pe tavă.

— Ești bine? Pari cam dezorientată.

I-am zâmbit. Jane era o prietenă veche de-ale lui Evie, una dintre cele mai bune prietene ale mele. Fuseserăm repartizate din nou la același curs de filosofie pentru anul nostru de nivel A¹ și în sfârșit mă apropiam mai mult de ea, după câteva tentative ratate de împrietenire.

— Sunt bine... m-am surprins mințind. Ești pregătită pentru distracția de la deontologie?

Jane a oftat și și-a trecut mâna prin noua ei șuviță de păr roz.

— Sunt pregătită să mă ajuți tu s-o înțeleg.

I-am salutat din cap pe Mike și pe câțiva alții care veniseră în spatele nostru la coadă, în timp ce avansam spre teșcheaua cu mâncare caldă. M-am ridicat pe vârfuri ca să văd în ce stadiu erau cartofii prăjiți.

— Îh, am zis cu voce tare, aproape s-au terminat. Urăsc ultimii cartofii din tavă – sunt reci și îmbibați în ulei.

— Poate o să-i comande cineva care e la coadă înaintea ta, a zis Jane.

— Să sperăm, Jane. Să sperăm.

Dar nimeni n-a comandat cartofi prăjiți înainte să

ajung eu la rând. M-am uitat la resturile alea amărâte de cartofi – unii crocanți, alții moi – și m-am încrunțat. M-am întors spre celălalt grup, din spatele meu.

— Deci, o să fie foarte „utilitarist” din partea mea dacă îi comand pe ăștia, am glumit. O să mă sacrific terminând tura asta de cartofi vechi, ca voi să îi primiți pe ăia buni.

Dar nimeni nu m-a băgat în seamă și m-am enervat, pentru că acum aveam o farfurie de cartofi nașpa și nimeni nu râsesse la geniala mea glumă filosofică.

În timp ce Mike și ceilalți comandau cartofi prăjiți din minunata tavă abia scoasă, m-am îndreptat spre masa din colț la care stăteam întotdeauna. Era sufocant și mirosea a sendviș cu ou. Soarele pătrundea prin ferestrele gigantice de sticlă, încălzindu-mi fața și înrăutățind mirosul de sendviș. Când ne-am adunat, eram șapte de toți – eu, Jane, prietenul lui Jane, Joel și alți patru tipi. Mike conducea grupul astăzi. Îl sărutasem în ziua rezultatelor la examenele AS², când eram beată și extaziată pentru că luasem cinci de zece și nu m-a iertat nici până în ziua de azi că n-am lăsat asta să se transforme în ceva mai mult.

Mike s-a uitat urât la mine din celălalt capăt al mesei, ca de obicei, și a început.

— Deci, oameni buni, am vorbit cu domnul Henry și a zis că deontologia și utilitarismul vor fi cu siguranță în programa de examen...

Cuvintele lui s-au transformat în zgomot de fundal în timp ce am luat, fără niciun chef, un cartof rece, iar dimineața mi-a trecut din nou prin fața ochilor. Mă certasem ATÂT de urât cu mama și cu tata! Tata tot nu

¹ *Advanced level qualifications* – set de cursuri avansate, la finalul cărui elevii din ultimul an de liceu din Marea Britanie susțin un examen care îi ajută la înscrierea la Universitate sau la angajare (*n. red.*).

² *Advanced Subsidiary* – set de examene care se dau în sistemul de învățământ britanic la finalul primului an de colegiu (*n. red.*).

trecuse peste faptul că renunțasem la al cincilea curs de nivelul A la începutul semestrului. Deși n-aveam nevoie decât de patru ca să intru la Cambridge. Și, în dimineața aceasta, a încercat din nou să mă facă să mă răzgândesc, deși a trecut deja o lună de la începutul anului școlar. Mama ținea ba cu mine, ba cu tata, ca de obicei. Străduindu-se – și eșuând – să liniștească spiritele.

— Trebuie să-ți stabilești prioritățile, zisese tata.

Tata începea mereu chestiile astea.

— N-ai decât o singură șansă, Charlotte.

A intervenit apoi mama.

— Știi că Clubul ăsta al Fetelor Bătrâne e foarte important pentru tine, draga mea. Și suntem atât de mândri de tine... dar nu crezi că ar fi mai bine să-ți petreci timpul urmând un curs în plus pentru nivelul A, pentru orice eventualitate?

Eu, Evie și cealaltă cea mai bună prietenă a mea, Amber, înființasem anul trecut un grup feminist numit Clubul Fetelor Bătrâne, care chiar luase amploare. Școala îl transformase într-un club în adevăratul sens al cuvântului – FemSoc – pe care îl coordonam împreună. Toată treaba asta mă făcea incredibil de fericită, dar tata nu era la fel de încântat.

— Uite, Charlotte, a adăugat tata, nu te îngrijorează modul cum va arăta acest grup feminist în dosarul tău pentru UCAS³? Vreau să spun că nu e cea mai... tradițională activitate extrașcolară. N-aveți la școală vreun grup de dezbateri sau ceva de genul? E puțin mai Cambridge...

Era așa un ipocrit! Toată ziua să *salvăm lumea și suntem toți egali*, dar toate până la ambiția pe care o avea pentru

singura lui fiică. Pe deasupra, obsesia lui pentru Prestigiu și Importanța Educației îi evidenția și mai mult dublul standard.

Iar mama, păi... ea mai mult făcea incantații sau spunea ce credea că ar fi nevoie ca să nu ne mai certăm.

Am scuturat din cap, încercând să revin la vocea monotonă a lui Mike care trâncănea întruna...

— OK, păi, după părerea mea, utilitarismul este despre binele suprem...

Era atât de prost... Discutasem despre asta, gen, în prima zi a modulului ăștuia. Uram să coordonez grupul de studiu, dar trebuia să facem cu rândul. Oare de ce-l sărutasem?

— Deci, dacă aplicăm această teorie a utilitarismului la...

Plictisitor plictis plictis... Creierul mi s-a deconectat din nou și am început să mă uit la Jane jucându-se cu părul ei roz.

Muncitorii ăia... modul în care se holbaseră la mine...

Mă certasem toată dimineața cu mama și cu tata pe tema feminismului, numai ca să ies pe ușă și să dau nas în nas cu motivul orbitor de evident pentru care *aveam nevoie de feminism*.

De ce nu țipasem la ei?

Felul în care se holbaseră la mine...

M-am cutremurat. Atât de evident, încât Jane mi-a zâmbit puțin în semn de *și eu m-am plictisit*.

I-am zâmbit și eu pe jumătate și mi-am îndreptat atenția spre un grup de elevi din jurul tonomatului de pe vremea lui Pazvante Chioru'. Au strecurat o liră în el și au început să rădă.

³ Universities and Colleges Admissions Service (UCAS) este o organizație britanică care administrează procesul de înscriere la facultățile britanice (n. trad.).

A urmat o pauză, iar primul cântec a răsunat în boxele cantinei. Un murmur de râsete s-a propagat printre mese.

Aleseseră „Let's Get It On”, a lui Marvin Gaye. Devenise deja o bine-cunoscută glumă a școlii să pui piesa asta la tonomat.

— Și, dacă ne uităm la întrebările de la examenul de anul trecut...

Mike încerca să continue peste notele înalte ale vocii lui Marvin, dar nu reușea. Joel deja se întorsese spre Jane și-și începuse propria serenadă excesiv de romantică. Părul prins în coadă îi flutura pe spate în timp ce murmură dramatic versurile. Jane dansa din umeri... chiar și eu băteam cu pixul pe ritm. M-am relaxat pe muzica siropoasă până când Mike a zis tare...

— *Așa că un mod foarte simplu de a înțelege utilitarismul este să ne gândim la cartofii prăjiți de la cantină.*

Mi-a căzut pixul pe jos, iar când am ridicat capul de sub masă, Mike arăta cu degetul spre farfuria mea.

— Deci, Lottie, aici de față, s-a sacrificat și, în loc să ia o porție de cartofi prăjiți proaspeți și crocanți, a luat ultima porție din tavă, știind că mai mulți dintre noi vor avea parte de cartofi prăjiți mai buni după ea. Un exemplu perfect de utilitarism, așa-i?

Rânjea la toată lumea, invitându-i să râdă la gluma asta – ceea ce au și făcut.

Zâmbeau cu toții, dând din cap. Eu am scuturat din cap. Prea confuză ca să pot vorbi.

— Bine punctat, Mike.

— Da, n-am crezut niciodată că ar putea fi atât de simplu. Dar ai dreptate.

— Ne pare rău pentru cartofii tăi prăjiți, Lottie.

Joel m-a salutat militărește, de parcă aș fi fost un soldat. Apoi au râs iarăși cu toții.

M-am uitat la Jane ca să văd dacă observase. A ridicat din umeri și și-a dat ochii peste cap, confirmându-mi indignarea.

Eu nu am râs. Nu am dat din cap. N-am fost de acord cu ceilalți.

Nu-mi venea să cred.

Era punctul *meu* de vedere. Și gluma *mea*!

Iar Mike o spunea cu nerușinare, ca și cum i-ar fi aparținut.

Mai rău era că toată lumea îl asculta.

Pentru că Mike spusese asta.

Nu eu...

Mike.

Și singurul motiv pe care îl puteam găsi pentru care gluma era mai bună acum decât când o spusese eu era că... Mike era băiat...